

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 555/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 6 T 58/2018 zo 7. novembra 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 To 5/2019 z 26. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 58/2018 zo 7. novembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 5/2019 z 26. marca 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na tom skutkovom základe, že 8. januára 2018 v čase o 14.35 h viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Mazda 626 na ulici Strojníckej v meste [REDAKOVANÉ], kde pri vychádzaní z areálu spoločnosti [REDAKOVANÉ] na hlavnú cestu nedal prednosť v jazde vozidlu idúcemu po hlavnej ceste, pričom prednou časťou vozidla narazil do pravej bočnej časti vozidla zn. Seat Toledo prechádzajúceho po hlavnej ceste, ktoré v tom čase viedol vodič, a toto vozidlo následne prešlo do protismeru a prednou časťou narazilo do prednej časti protiidúceho vozidla zn. Volkswagen Caddy, ktoré v tom čase viedol vodič, pričom následkom nárazu došlo k zraneniu vodiča vozidla zn. Seat Toledo, ktorý utrpel zranenia, a to kožnú odreninu v čelovej oblasti vľavo, pomliaždenie piateho prsta pravej ruky a pomliaždenie ľavého kolena s dobou liečenia 22 dní, a úrazu vodiča vozidla zn. Volkswagen Caddy, ktorý utrpel zranenia, a to pomliaždenie čelovej oblasti vpravo a podvrtnutie krčnej chrbtice s dobou liečenia 6 dní, čím sťažovateľ ako vodič svojím konaním porušil § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prepisov. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov podľa § 158 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a l) a § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 12 mesiacov podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 50 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľovi bol zároveň uložený trest zákazu činnosti vedenia všetkých druhov motorových vozidiel vo výmere 24 mesiacov podľa § 61 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

3. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie proti výroku o vine a aj proti výroku o treste. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol zrušený napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov podľa § 158 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a l) a § 38 ods. 3 Trestného zákona, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 15 mesiacov podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 50 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel podľa § 61 ods. 1 a 2 Trestného zákona vo výmere 15 mesiacov.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov vychádzali z nesprávneho vyhodnotenia dopravnej nehody príslušníkom Policajného zboru, ktorý mal nesprávne vyhodnotiť, že sťažovateľ vychádzal so svojim motorovým vozidlom z vedľajšej cesty na hlavnú cestu. Mesto [REDAKOVANÉ] však podaním z 25. marca 2019 uviedlo, že išlo o cesty rovnakého druhu na celom úseku ulice Strojnícka v [REDAKOVANÉ]

4.1 Príslušník Policajného zboru vyhodnotil situáciu v neprospech sťažovateľa, i keď vychádzal na cestu, ktorá nebola hlavnou cestou. Keďže k dopravnej nehode došlo na križovatke, ktorá pretína rovnocenné cesty, t. j. cesty bez označenia hlavnej cesty, bol vodič vozidla zn. Seat Toledo povinný riadiť sa pravidlom pravej ruky, a teda dať sťažovateľovi prednosť.

4.2 Podľa sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní nezistili náležité skutkový stav, keďže svojvoľne označili ulicu Strojnícku ako hlavnú cestu v zázname dopravnej nehody z 8. januára 2018 bez náležitého dopravného značenia. Týmto uviedli do omylu sťažovateľa, ktorý, rešpektujúc závery vyšetrovania, urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Podľa názoru sťažovateľa *„konanie orgánov činných v trestnom konaní ako aj rozhodnutie Okresného súdu Prešov považujeme za hrubé porušenie práva na spravodlivý proces. Následkom tak závažného pochybenia orgánov činných v trestnom konaní je rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu*

a z nesprávneho právneho posúdenia veci, čoho dôsledkom bolo nesprávne rozhodnutie súdu. Okresný súd Prešov pri posudzovaní či vyhlásení sťažovateľa prijme, nepostupoval s náležitou starostlivosťou ...“.

6. Sťažovateľ sa tiež domnieva, že krajský súd sa „*pri rozhodovaní o odvolaní nezaoberal vinou sťažovateľa aj napriek závažným pochybeniam pri vyšetrowaní, ktoré spočívajú v nesprávnom vyhodnotení a zdokumentovaní dopravnej nehody príslušníkom policajného zboru, ktorý vyhotovoval záznam dopravnej nehody.*

Máme... za to, že na základe objektívnych skutočností, ktoré vyšli najavo až po vyhlásení sťažovateľa, že skutok spáchal, je zrejmé, že sťažovateľ dopravnú nehodu nezapríčinil, a teda, že sa skutok nestal. Krajský súd sa touto skutočnosťou nezaoberal a tým potvrdil odsúdenie sťažovateľa, ktorý sa trestného činu nedopustil.

Máme za to, že základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností musí byť v záujme právnej istoty nadradené zákazu napadnúť rozhodnutie, ktoré sa zakladá na vyhlásení sťažovateľa, že nepopiera spáchanie skutku, ktoré bolo urobené v omyle.“.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ ďalej žiada zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Okrem toho sa sťažovateľ domáha aj náhrady trov právneho zastúpenia v sume 415,51 €.

8. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola

prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantné ustanovenia právnych predpisov

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku po prednesení obžaloby predseda senátu poučí obžalovaného o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení, že a) je nevinný, b) je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, c) nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe.

Podľa § 257 ods. 2 Trestného poriadku predseda senátu súčasne obžalovaného poučí o následkoch vyhlásenia podľa odseku 1 písm. b) alebo písm. c), a to v rozsahu podľa odsekov 5 a 8.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

Podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. To nevylučuje možnosť výsluchu obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

13. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

13.1 Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13.2 Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

14. Z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že po prednese obžaloby a po poučení podľa § 257 ods. 2, 5 a 8 Trestného poriadku urobil sťažovateľ na hlavnom pojednávaní vyhlásenie, že spáchanie skutku nepopiera, pričom na všetky relevantné otázky kladené mu v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku odpovedal kladne. Po poučení sťažovateľa o neodvolateľnosti a dôsledkoch vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku okresný súd po predchádzajúcom zistení stanoviska ostatných strán trestného konania podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie sťažovateľa v zmysle § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prijal. Zároveň vyhlásil, že v rozsahu, v akom sa sťažovateľ priznal k spáchaniu skutku, dokazovanie nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody. Zároveň sťažovateľ bol na hlavnom pojednávaní poučený o nemožnosti podania odvolania proti výroku o vine a o možnosti podania dovolania proti výroku o vine, a to len z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

15. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie aj proti výroku o vine napriek tomu, že bol riadne poučený o nemožnosti jeho podania z dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode. Z formálneho hľadiska sťažovateľ síce vyčerpal riadny opravný prostriedok v podobe odvolania. V skutočnosti (z materiálneho hľadiska) tak neurobil, pretože jeho oprávnenie podať odvolanie proti výroku o vine zaniklo tým, že okresný súd prijal jeho vyhlásenie o tom, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Keďže sťažovateľ netvrdil, tým menej preukazoval, že z dôvodov hodných osobitného zreteľa sa postupom uvedeným v bode 14 vzdal možnosti podať odvolanie proti výroku o vine, v okolnostiach jeho prípadu neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.B K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

17.1 V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

17.2 Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo

rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

18. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci vo veciach patriacich do ich právomoci.

18.1 Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k orgánom verejnej moci nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

18.2 Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

19. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

20. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý

právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

21. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

22. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

23. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým rozsudkom krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných námietok, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

24. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom sa uvádza:

„Vzhľadom k tomu, že konajúci súd prijal vyhlásenie obžalovaného, odvolanie proti výroku o vine bolo v zmysle § 257 ods. 5 Tr. poriadku a § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku

z jeho strany neprípustné. Preto odvolací súd preskúmaval iba výrok o treste, ktorý považoval obžalovaný za neprimeraný.

O návrhu obžalovaného, aby odvolací súd zabezpečil ako dôkaz správu o stave cestnej komunikácie od Mesta ████████ ktoré poskytlo obžalovanému písomnú informáciu o tom, že na komunikácii nebolo určené právo prednosti vjazde, odvolací súd nerozhodol z dôvodu, že tento dôkaz sa týkal výroku o vine, ktorý bol právoplatný a odvolací súd nemal právomoc ho preskúmavať. Aj keby bolo preukázané, že na komunikácii, kde došlo k dopravnej nehode, nebola vyznačená hlavná cesta a teda nebolo na nej určené právo prednosti vjazde, tak toto zistenie by nemenilo nič na závere o zavinení obžalovaného, pretože obžalovaný vychádzal z miesta ležiaceho mimo cesty, čo vyplýva nielen z výpovede obžalovaného zo dňa 22.05.2018, ale aj zo záznamu dopravnej nehody z 08.01.2018, a preto bol povinný dať prednosť v jazde vozidlám pohybujúcim sa po ceste.“

25. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu nepreskúmal výrok o vine (neprípustnosť odvolania). Podľa názoru ústavného súdu preto právny záver krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

26. K námietkam sťažovateľa o nesprávnom zistení skutkového stavu (bod 4) ústavný súd zároveň poukazuje na právne názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v jeho rozsudku sp. zn. 2 To 5/2011 zo 7. februára 2012 k inštitútu uznania viny: „Inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmavanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ tr. por. alebo podľa § 257 ods. 1 písm. c/... Odpoveďou na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por... vyjadrujú obžalovaní svoju vôľu prijať vinu za skutok zistený výrokom obžaloby a zároveň aj jeho právnu kvalifikáciu bez výhrad, rovnako ako pri dohode o vine a treste (§ 333 ods. 3, § 334 ods. 1, 4 T. por.). Ak súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por... toto vyhlásenie prijme, nemá už

procesný priestor na dokazovanie, ktoré by vyvolalo zmenu skutkových zistení obžaloby, zároveň ani možnosť zmeny právnej kvalifikácie skutku, určenej obžalobou. Inak by boli otázky, pokladané obžalovanému podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por. nezmyselné a bez právnej relevancie. To platí aj o preskúmaní výroku o vine rozsudku, vyhláseného na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného, v odvolacom aj v dovolacom konaní (okrem preskúmania porušenia práv obhajoby v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ak by toto porušenie vyvolalo okolnosť, že obžalovaný učinil príslušné vyhlásenie, alebo ak by práva obhajoby boli porušené tým, že nebol dodržaný vyhláseniu a jeho prijatiu zodpovedajúci zákonný postup).“

27. Sťažovateľ tiež neuvádza nijaké konkrétne a špecifické dôvody, pre ktoré by na jeho vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemal prihliadať aj ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ taktiež netvrdí a ani ničím nepreukazuje, že by nebol poučený o následkoch a dôsledkoch predmetného vyhlásenia, prípadne že im dostatočne neporozumel.

28. Sťažovateľ mal možnosť namietať skutočnosti uvedené v bode 4 počas celého prípravného konania a počas súdneho konania do prijatia jeho vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresným súdom. Úlohou ústavného súdu nie je naprávať dôsledky nevhodne zvoleného postupu/taktiky sťažovateľa a z tohto dôvodu vstupovať do meritórneho rozhodnutia všeobecného súdu.

29. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pojem „spravodlivé“ použitý v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepredstavuje spravodlivosť vecnú, ale spravodlivosť procesnú, čo v praxi znamená aj kontradiktórnosť konania (pozri rozhodnutie vo veci Star Cate Epilekta Gevmata a ostatní proti Grécku zo 6. 7. 2010, sťažnosť č. 54111/07).

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 17).

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších jeho procesných návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu